

La divina Sarah Bernhardt

Títol original: *Sarah Bernhardt, la divine* **Direcció:** Guillaume Nicloux **Guió:** Nathalie Leuthreau, Guillaume Nicloux **País:** França **Durada:** 98 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Sandrine Kiberlain, Laurent Lafitte, Amira Casar, Pauline Etienne... **Música:** Reynaldo Hahn **Fotografia:** Yves Cape **Distribuïdora:** VerCine **Estrena a Espanya:** 03/10/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

1915, Sarah Bernhardt és primera estrella mundial. Lliure. Moderna. Divina. Excèntrica. Visionària... Entre la llegenda i la fantasia, Sarah Bernhardt ens explica la història d'amor que va marcar la seva vida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

17/12/2024 - Guillaume Nicloux i Sandrine Kiberlain immortalitzen una figura de fama mundial de l'escena teatral de principis del segle XX mitjançant un biopic d'autor híbrid i insòlit

"Fa 29 anys que transmeto al públic les vibracions de la meua ànima, els batecs del meu cor i les meves llàgrimes. He interpretat 112 papers. He lluitat com ningú". En abordar una figura històrica i artística tan immensa com la divina Sarah Bernhardt, una actriu que va ser famosa a tot el món i el funeral de la qual va congregar 600.000 persones a París el 1923, l'experimentat director **Guillaume Nicloux** s'enfrontava sens dubte a un gran desafiament amb la seva pel·lícula **Sarah Bernhardt, La Divine**. També resulta força sorprenent, almenys sobre el paper, veure un cineasta tan singular embarcar-se en l'aventura del biopic, un gènere dominat pels rostres habituals. No obstant això, sembla que el director no ha renunciat a cap de les seves estranyes i increïblement personals passions. De fet, ha extret del guió (escrit per **Nathalie Leuthreau**) una pel·lícula increïblement audaç, que a vegades frega el desconcert. [...] Som davant d'una obra sobre la qual podríem dir, en paraules de la mateixa protagonista, que "si no diem la veritat, hem de mentir amb la màxima sinceritat", perquè "la veritat només existeix en el present, així que parlar-ne és bàsicament mentir, oi?".

Aquesta relació elàstica i plàstica entre la veritat i la mentida és naturalment patrimoni dels grans actors de teatre, com Sarah Bernhardt (**Sandrine Kiberlain**), a qui la pel·lícula mostra interpretant l'agonia de *La dama de les camèlies* a l'escenari del Théâtre de la Renaissance. "Transmets veritat en tots els teus gestos, i uns sanglots tan punyentment amargs en la teua veu, que les llàgrimes realment llisquen per les teves galtes", comenta entusiasmat un dels seus molts amants, Edmond Rostand (encara que tampoc van faltar-hi amants femenines, com la Louise, interpretada per **Amira Casar**), amb motiu de la consagració de l'actriu el 1896. "Un dia que havia de ser feliç, però que va resultar ser el més espantós, quan vaig perdre l'amor de la meua vida", tal com li explica la Sarah molts anys després, el 1915, al jove Sacha Guitry, des del llit d'un hospital mentre es recupera de l'amputació d'una cama. Aquesta amazona indomable, un personatge dominant, capritxós, lliure i ambiciós que es dedicava completament al seu art, també havia estimat profundament el seu pare, l'actor Lucien Guitry (**Laurent Lafitte**), des del 1886. I amb l'amor ve el sofriment ("el teu cor ha de sangnar perquè el públic senti alguna cosa").

Movent-se vertiginosament entre tres èpoques diferents (1915, 1896 i 1886), la pel·lícula traça el retrat d'una dona insòlita, feminista i excessiva (quant a la seva generositat, la seva fatxenderia, la seva agudesia, la seva relació amb els diners i la glòria, els seus sofriments passats i presents...), obrint una finestra íntima a la fina i paroxismal línia que separa la persona de la celebritat. Rodada enmig d'esplèndids decorats (cortesia d'**Olivier Radot**) però sempre plenament centrada en la seva protagonista, la pel·lícula juga amb el llenguatge de l'emoció en un moment lleugerament morbós, quan el sofriment de l'ànima i del cos es veu arrossegat per una febre social (ens creuem amb Émile Zola, Sigmund Freud i molts altres), agreujada per l'Assumpte Dreyfus. En aquest sentit, la pel·lícula infon una sensació de qualitat indiscutible, però també de nefasta estranyesa, que no hauria de desagradar al director, però sí que allunya la pel·lícula dels cànons habituals del biopic, transformant-la en una obra híbrida, artística i més polaritzant, reflex d'aquest gegant del món del teatre que creia que "no cal passar massa temps odiant, perquè és molt cansat: menysprear molt, perdonar sovint i no oblidar mai".

Fabien Lemercier - cineuropa.org